

ВІСНИК

СУМСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО

АГРАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ

Виходить 12 разів на рік

Серія "Економіка і менеджмент"
Випуск 4 (55), 2013

УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА

Михайлова Л. І., Глуходід Г.Ю. Психологічні особливості підготовки майбутніх менеджерів 3

Солоха Д. В. Інноваційні складові підвищення якості праці та трудового життя на харчовому підприємстві 7

Бурнукіна О.А. Менеджмент як складова загального менеджменту підприємства 13

Нечипоренко В. В. Роздрібна торгівля Сумської області: стан та перспективи розвитку 17

Гречаний В. М. Сутність корпоративного управління та особливості формування корпоративного сектора в країнах з перехідною економікою 20

Шалигіна І.В., Ліпчей М.І. Оцінка сучасного стану та перспективи розвитку лісовиробничого комплексу України 26

Михайлов М.Г., Крючкова М. І. Сутність та місце інвестиційного забезпечення в системі економічних категорій 32

Гущин А.А. Проблеми регулювання земельних відносин в Україні та можливі шляхи їх вирішення 37

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ АГРОГОСПОДАРЮВАННЯ

Михайлова Л. І., Валинкін О. О. Особливості оцінки результативності створення та функціонування сайту-візитки вітчизняних сільськогосподарських підприємств 43

Одінцов М. М., Одінцов О. М. Проблеми і перспективи формування та розвитку територіально-галузових агропромислових кластерів 47

Талавири М. П., Талавири О. М. Перспективи розвитку виробництва біоетанолу 51

Томілін О. О. Формування міжгалузевих зв'язків на сучасному етапі розвитку аграрного сектора економіки 55

Маслак О.М. Становлення ринку органічної продукції в Україні 59

Ткаль Я.С. Удосконалення існуючих технологій раціонального використання земельних ресурсів сільськогосподарськими підприємствами 63

Кобилкін О.М., Кобилкіна С.В. Вдосконалення методики визначення показників економічної ефективності використання ресурсного потенціалу сільськогосподарських підприємств 69

Лихіцький В.В. Сучасний стан та економічні перспективи вирощування зернових культур в Сумській області 71

Полтавський С.К. Формування системи управління процесом реінжинірингу в аграрному підприємстві 74

Миколенко І.Г. Напрями гармонізації економічних інтересів учасників внутрішнього ринку агропродовольчої продукції 77

ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА

Заговора А. С. Роль та місце управління витрат і собівартості в регулюванні економічних відносин сільськогосподарських підприємств 82

Нєсєтова С. В. Соціально-психологічна характеристика керівників сільськогосподарських підприємств Сумської області 85

Школьна В. В. Економічна природа і функції заробітної плати 91

Згідно з постановою ВАК
від 14.04.2010 р. № 1-05/3
серію «Економіка і
менеджмент» наукового
журналу «Вісник Сумського
національного аграрного
університету» визнано
фаховим виданням

СЕРІЇ наукового журналу
«Вісник Сумського
національного аграрного
університету»

ЕКОНОМІКА ТА
МЕНЕДЖМЕНТ

ВЕТЕРИНАРНА МЕДИЦИНА

БУДІВНИЦТВО

ТВАРИННИЦТВО

МЕХАНІЗАЦІЯ ТА
АВТОМАТИЗАЦІЯ
ВИРОБНИЧИХ ПРОЦЕСІВ

АГРОНОМІЯ І БІОЛОГІЯ

Друкується згідно з рішенням
вченої ради
Сумського національного
аграрного університету
(Протокол № 8 від 30.03.2013)

Адреса видавця та
виготовлювача:
40021, м. Суми, вул. Кірова, 160
Телефон: (0542) 78-74-22,
62-78-45
E-mail: nauka@sau.sumy.ua
Тираж 300 пр.
Зам. №11

Відповідальність за точність
наведених фактів, цитат та ін.
лягає на авторів
опублікованих матеріалів.
Передрук матеріалів журналу
тільки з дозволу редакції.
Друкується в авторській
редакції

© Сумський національний
аграрний університет, 2013

МАРКЕТИНГ

- Жмайлов В. М.** Оцінка впливу соціально-етичного маркетингу на
потенціал підприємства 96
Рибінцев В.О., Волобоєв В.Д., Іванченко В.О. Теоретичний аналіз
категорії «бренд роботодавця» 104
Мандич О.В. Організація маркетингового підходу в зернопродуктовому
підкомплексі України 108

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ

- Бричко А. М.** Конкурентноздатність як фактор адаптації сільськогоспо-
дарських підприємств до умов глобалізації 112
Шашло Н.В. Розвиток сільського господарства України в контексті підви-
щення конкурентоспроможності 116

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ІНТЕГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ

- Строченко Н.І.** Розвиток зовнішньоекономічної діяльності як фактор
економічної стабільності підприємства 120
Селезень О. М. Платоспроможність та ліквідність в системі оцінки фінан-
сової стійкості ТОВ «Сумське МНВО » 124
Дейнека О. Г., Моцна І. В., Манівчук В. В. Світовий досвід проведення
реформування залізниць 129
Хромушина Л. А. Зарубіжний досвід еколого-економічної безпеки
розвитку підприємницької діяльності 132
Ярема Я. Р. Формування структури зовнішньоекономічного потенціалу
підприємства 136

РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

- Єрмак О. М.** Шляхи формування інноваційно-інвестиційного розвитку
аграрних підприємств 140
Ліпський Р. В. Інноваційні стратегії управління ресурсокористуванням
аграрних підприємств 146
Івченко Н. М. Кластер як основа конкурентноздатної, іноваційної та інвес-
тиційно привабливої економіки 149
Арістова І. В. Організаційно-правові засади інноваційного розвитку
аграрного сектору в умовах розвитку інформаційного суспільства в
Україні 152
Руденко О. Є. Сучасний стан та особливості залучення іноземних інвес-
тицій в економіку України 156

впровадження цих заходів. На рис. 2 наведена діаграма зазначеної моделі [5]. Слід звернути увагу на те, що вказана кількість «ключів» більш вдало спрацьовує при процесному управлінні. Зазначений метод був апробований нами в ПрАТ «Мрія» Конотопського району Сумської області при обґрунтуванні моделі реінжинірингу процесу виробництва озимої пшениці.

Висновки: Узагальнюючи вище викладене, можемо зробити наступні висновки:

- успішне проведення реінжинірингу на підприємстві залежить від якості управління процесом формування і реалізації процесу реінжинірингу;

- система управління процесом реінжинірингу підприємства повинна включати в себе наступні елементи: лідерство, створення умов, мо-

тивів стимулів; інновацій; планування; контроль; координацію і комунікації; організаційне управління і реалізацію управлінських рішень і програм; аналіз кінцевих результатів і ефективності, корекцію і реорганізацію;

- алгоритм здійснення управління процесом реінжинірингу може складатись з 8-ми (етапів): (I етап – ініціалізація проекту; II етап – діагностика і розробка моделі «як повинно бути»; III етап – формування основних завдань; IV етап – проектування «релізів»; V, VI, VII етапи – апробація імітаційної моделі і реалізація проекту реінжинірингу; VIII етап – підведення підсумків і визначення ефективності проекту;

- в якості окремого методу управління при формуванні і реалізації процесу реінжинірингу може бути використана модель «20 ключів».

Список використаної літератури:

1. Блинов А.О. Системное управление проведения реинжиниринга бизнес-процессов организации / Блинов А.О., Рудакова О.С. Вісник донецького університету, Сер. В: Економіка і право, спецвип., Т.2, 2011 – с. 14-20.
2. Аистова М.Д. Реструктуризация предприятий. Стратегии, координация структурных параметров, снижение сопротивления преобразованиям / Аистова М.Д. – М.: Альпина Паблишер, 2002. – 287 с.
3. Абдикеев Н.М. Реинжиниринг бизнес-процессов / Абдикеев Н.М., Данько Т.П., Ильдеменов С.В., Киселев А.Д. – М.: Изд-во Эксмо, 2005. – 592 с.
4. Хаммер М. Реинжиниринг корпорации: Манифест революции в бизнесе. Пер. с англ. / Хаммер М., Чампи Дж. – СПб.: Издательство С.-Петербургского университета, 1997. – 332 с.
5. Ильин В.В. Моделирование бизнес-процессов. Практический опыт разработчика / Ильин В.В. – М.: ООО «И.Д. Вильямс», 2006 – 176 с.

Формирование системы управления процессом реинжиниринга в аграрном предприятии. Полтавский С.К. В статье освещены вопросы управления процессом реинжиниринга на предприятии, определенные элементы системы управления и алгоритм управления, предоставлены рекомендации, относительно методов управления формирования и реализации процесса реинжиниринга.

Building the system to manage the process of re-engineering at agricultural enterprise. Poltavskiy, S.K. The article sheds light on how to manage the process of re-engineering at an enterprise, defines the elements of the management system and the algorithm of management, and gives recommendations on how to coordinate set-up and execution of re-engineering process.

Рецензент: д.е.н., професор Борисова В.А.

Дата надходження до редакції: 13.04.2012 р.

НАПРЯМИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ УЧАСНИКІВ ВНУТРІШНЬОГО РИНКУ АГРОПРОДОВОЛЬНОЇ ПРОДУКЦІЇ

Миколенко І.Г., к.е.н., доцент, Полтавська державна аграрна академія

Постановка проблеми. Внутрішній аграрний ринок є досить нестабільною системою, що спричинено насамперед не дуже високим рівнем внутрішнього споживання, значною залежністю ринкової ситуації від кон'юнктури зовнішніх ринків продовольства, а також недостатньо розвинутою ринковою інфраструктурою. Тенденції, що спостерігаються на ринку аграрної продукції, як на основному компоненті вітчизняного аграрного ринку, демонструють нестабільність цінової ситуації, що в цілому унеможлиблює досягнення очікуваних результатів діяльності його суб'єктів.

На сьогоднішній день, на фоні активізації процесів міжнародної економічної інтеграції, в яких бере участь Україна, зокрема, вступу нашої держави до Світової організації торгівлі, актуалі-

зуються проблеми забезпечення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та нарощування експортного потенціалу суб'єктів аграрного сектора економіки України. Проте, характер конкурентної ситуації на внутрішньому ринку агропродовольчої продукції ускладнює розвиток суб'єктів виробничої сфери та потребує детального наукового вивчення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивченням проблеми функціонування аграрного ринку України займається широке коло науковців, а саме – Саблук П.Т., Амбросов В.Я., Губені Ю., Паламарчук Г., Макаренко П., Супіханов Б.К., Камінова С.Р., Кирилюк Є.М., Шпичак О.М., Сеперович Н.В., Зіновчук В.В. та інші. Дослідження вказаних авторів характеризується

більш ніж глибоким розглядом більшості аспектів функціонування аграрного ринку та його суб'єктів. Проте, в сучасних умовах, на наш погляд, питання формування та розвитку конкурентної ситуації в контексті забезпечення ефективності діяльності виробників агропродовольчої продукції вимагають додаткового пророблення та систематизації.

Цілі статті. Метою даної публікації є формалізація напрямів гармонізації економічних інтересів підприємств-учасників внутрішнього ринку агропродовольчої продукції.

Виклад основного матеріалу. Спробуємо формалізувати особливості функціонування окремих його товарних сегментів вітчизняного ринку агропродовольчої продукції в контексті виявлення умов для забезпечення ефективного розвитку основної діяльності товаровиробників.

З ліквідацією державної системи контрактизації аграрної продукції наявна інфраструктура збуту продукції виявилася неспроможною забезпечити ефективне функціонування аграрного ринку. З'явилося багато комерційних посередницьких структур, які не мали відповідної матеріально-технічної бази і купували продукцію за непрозорими схемами, що спричинило значну тінізацію аграрного ринку. Потрібна була спеціальна ринкова інфраструктура для здійснення прозорих процедур продажу продукції виробниками безпосередньо споживачам, а також розгалужена заготівельно-збутова мережа, зорієнтована на велику кількість продавців і покупців та різних товарних партій продукції [1, 2].

Метою Програми розвитку аграрного ринку ще на 2003-2004 роки було створення умов для формування та розвитку стабільного аграрного ринку, який забезпечуватиме конкурентоспроможність усіх учасників, сприятиме збалансуванню темпів зростання купівельної спроможності з наповненням аграрного ринку якісною продукцією, збільшенню експорту аграрної продукції та продовольства, забезпеченню результативності державної підтримки у виробництві та реалізації продукції, забезпеченню системності у розв'язанні економічних проблем агропромислового комплексу. Пройшло майже десять років, однак, як бачимо, жодна з поставлених цілей так і не була досягнута. Стан аграрного сектору економіки залишається критичним. При цьому мова вже не йде про інтенсивний шлях нарощування виробничого потенціалу аграріїв в найближчий час. На даному етапі головним має бути недопущення подальшого занепаду галузі.

Основними причинами, що викликають систематичне відставання і гальмування розвитку АГПВ у порівнянні з іншими секторами економіки України, можна виділити наступні: недостатній розвиток інфраструктури аграрного ринку на регіональному і національному рівнях; відсутність активної участі держави у створенні ефективної налагодженої ринкової інфраструктури; недостатнє забезпечення аграрних товаровиробників ресурсами промислового походження з недотриманням паритету цін; відсутність організованих

каналів збуту агропромислової продукції з прозорими механізмами ціноутворення; домінування тіньових схем купівлі-продажу аграрної продукції та продуктів її переробки; відсутність налагоджених тісних зв'язків між маркетинговими, фінансово-кредитними, інформаційно-консультативними та агросервісними складовими інфраструктури аграрного ринку; дестабілізація внутрішнього аграрного ринку з причини занижених цін на імпортовану продукцію у порівнянні з вітчизняною; відсутність повноцінної системи інформаційного забезпечення шляхом моніторингу попиту, пропозиції, рівня цін, насиченості ринку продукцією тощо; відсутність досконалої нормативно-правової бази щодо стандартизації і сертифікації агропромислової продукції.

Як наслідок, аграрний ринок України не має змоги в достатній мірі виконувати притаманні йому функції, характеризується спонтанним характером та відсутністю систематизації ринкових відносин, наявністю великої кількості комерційних посередницьких структур, які не мають відповідної матеріально-технічної бази і купують продукцію за непрозорими схемами. Внаслідок цього мають місце тіньові ринкові операції та недобросовісна конкуренція між вітчизняними товаровиробниками та імпортерами. Продовжується нарощування диспаритету цін у сільському господарстві порівняно з іншими галузями економіки, в результаті чого зростають втрати як виробників, так і споживачів, втрачається кількість та знижується якість продукції. Для багатьох аграрних товаровиробників залишається проблемою об'єднати свій товар у великі партії для продажу на біржі через відсутність у районах діючих агроторгових домів та обслуговуючих кооперативів, а також проблема його зберігання.

Стосовно ринку зерна слід відмітити, що від'ємне значення різниці між внутрішніми і зовнішніми цінами на переважну більшість зернових культур (тобто зовнішні ціни суттєво вищі за внутрішні) свідчить про високі конкурентні переваги українського зерна як експортно-орієнтованого товару. Аналіз діючих тарифів показав, що високі митні тари

боку держави шляхом повернення податку на додану вартість. За таких умов, на наш погляд, заслуговує увагу створення механізму співпраці держави та великотоварних вітчизняних виробників зерна, які водночас були б потужними експортерами, а також кооперація дрібнотоварних зерновиробників з метою налагодження дієвої схеми збуту.

Дослідження ринку олії свідчать, що впродовж останніх років внутрішні ціни на олію є

нижчими за зовнішні. Це свідчить про високий рівень конкурентоспроможності вітчизняного насіння соняшнику, пропозиція якого є достатньою не лише для задоволення потреб харчової промисловості, але і для експорту насіння. Стійка тенденція зростання попиту на насіння соняшнику викликала збільшення ціни реалізації, логічним наслідком чого, у свою чергу, стало стрімке розширення посівних площ під цією культурою (рис. 1).

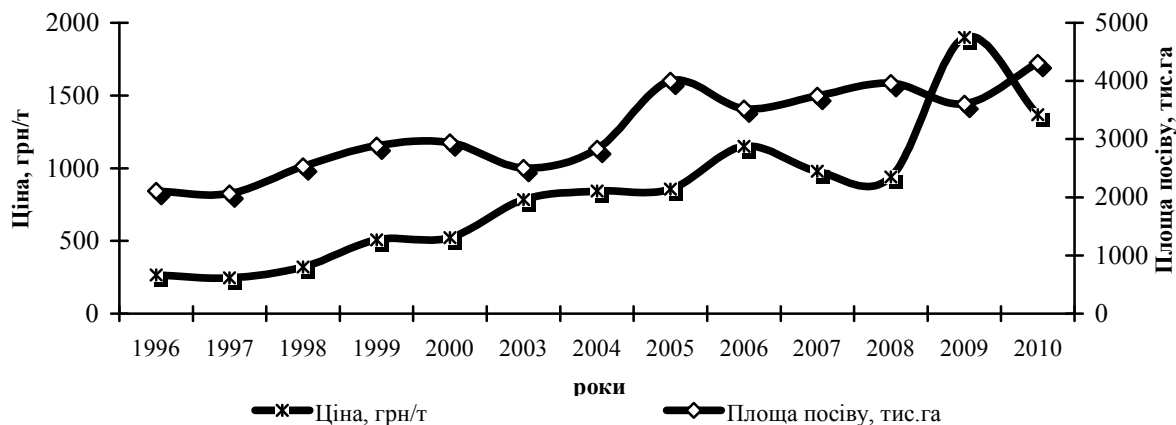


Рис. 1. Динаміка ціни і площі посіву соняшнику [3].

Очевидною є лінійна залежність між ціною реалізації насіння соняшнику і площею посіву, адже підвищення першого показника у звітному році закономірно викличе у сільгоспвиробників бажання збільшити другий показник у наступному році з метою отримання більших прибутків. Так, якщо у 1990 році виробляли 2571 тис.т соняшнику, то у 2010 році – 6526 тис.т. Однак це явище можна оцінити виключно як негативне через ґрунтовиснажливий характер і спадаючу врожайність, адже для досягнення такого результату порушено норми сівозміни – замість 10 % у структурі посівних площ соняшник займає до 25 % і більше.

Заради збереження потенціалу родючості українських чорноземів сільськогосподарським товаровиробникам варто зменшити площі під соняшником до науково обґрунтованих розмірів, а натомість розширити частку інших олійних культур у структурі посівів. А враховуючи конкурентоспроможність олійного насіння та олій на світовому ринку, а також перспективи виробництва пального із рослинної сировини – це позитивно впливатиме на прибутковість галузі.

Динаміка показників виробництва і реалізації цукру має ознаки стихійності та стохастичності. Нині обсяги виробництва цукру в Україні досягли свого критично-низького рівня (рис. 2).

З рис. 2 очевидно, що впродовж останніх 17 років обсяг виробництва цукру в країні має

тенденцію до стрімкого зниження. Так, у 2010 році в Україні вироблено лише 1,9 млн.т цукру-піску проти 6,8 млн.т у 1990 році, тобто переробна промисловість цукрових буряків скоротилася більш ніж у 3,5 рази. Згідно з проведеними розрахунками вирівнювання динамічного ряду, щорічне скорочення обсягів виробництва цукру досягає в середньому 194 тис.т.

Основною причиною такого стану виявилася неконкурентоспроможність галузі, викликана суттєвим перевищенням внутрішніх цін на цукор над зовнішніми. Однак, якщо до вступу України в СОТ сплата імпортного тарифу у розмірі 50 % майже вирівнювала ціну імпортного і вітчизняного цукру, то після вступу (тобто з початку звітного року) на внутрішній ринок надходитиме не менше 260 тис.т значно дешевшого тростинного цукру. За таких умов необхідно перш за все знайти компроміс між рядом нормативно-правових актів, спрямованих на регулювання виробництва і реалізації цукру, і реаліями ринку. Квотування виробництва і поставки цукру на сьогоднішній день функціонує, як регуляторний інструмент, втім повною мірою себе не виправдовує. Поряд з цим не менш важливою умовою забезпечення успішного функціонування галузі має стати інтенсивне підвищення врожайності цукрових буряків, існуючий рівень якої не в змозі забезпечити конкурентоспроможність цукру.



Рис. 2. Фактичний і вирівняний обсяг виробництва цукру в Україні [3]

В результаті проведеного аналізу виявлено, що протягом останніх 17 років середньорічне виробництво м'яса підтримувалося виключно за рахунок скорочення поголів'я худоби і птиці в усіх секторах сільського господарства, а рентабельність змінилася на катастрофічну збитковість. При цьому сільськогосподарські підприємства м'ясного напрямку спеціалізації несуть збитки впродовж 12 років, що безумовно відбилося на обсягах виробництва та реінвестування доходів в цей напрям спеціалізації. Лише в останні два роки ситуація певною мірою змінилася на краще, втім, відбувається покращання статистичних показників не за рахунок гармонізації економічних інтересів, а за рахунок адаптації до існуючих умов олігопсонічної конкуренції найбільш потужних товаровиробників. В свою чергу, за період з 1990 по 2010 роки 20-ти-відсоткова рентабельність продажу м'яса ВРХ змінилася на 40-відсоткову збитковість. Подібна ситуація простежується і відносно реалізації м'яса інших видів (рис. 3).

Досліджуючи ситуацію з ресурсами м'яса в Україні, варто відмітити, що у 1990 році рівень забезпеченості населення м'ясом і м'ясними продуктами становив 85,3 %, а у звітному році – не

досягає і 50 %. Слід зазначити, що за таких умов дефіцит частково покривається імпортом. Якщо у 2003 році експорт ще дещо перевищував обсяги імпорту м'яса, то у наступний період простежується суттєве зростання імпорту. При цьому мотивація імпорту базується на демпінгових низьких цінах імпортової продукції та можливостях перепродати її за вищими цінами на внутрішньому ринку. Однак найбільш тривожним є той факт, що три чверті м'ясної продукції надходить від господарств населення, що практично позбавляє цю галузь перспектив конкурентоспроможності.

Вітчизняний ринок молока характеризується монополізацією сфери переробки великими корпораціями. Протягом 1990-2010 рр. рентабельність виробництва і реалізації молока знизилася з 32,2 до 13,8 %, тобто більш ніж вдвічі. Однак, не дивлячись на це, на даний момент молоко залишається єдиним прибутковим видом тваринницької продукції. Аналіз внутрішніх і зовнішніх цін на основні молочні продукти свідчить про те, що за ціною продукція вітчизняного виробництва конкурентоспроможніша, ніж аналогічна імпортна. Проте, проблема конкурентоспроможності молочної галузі лежить більше в площині якості продукції та її безпечності для споживачів, ніж рівня споживчих цін.

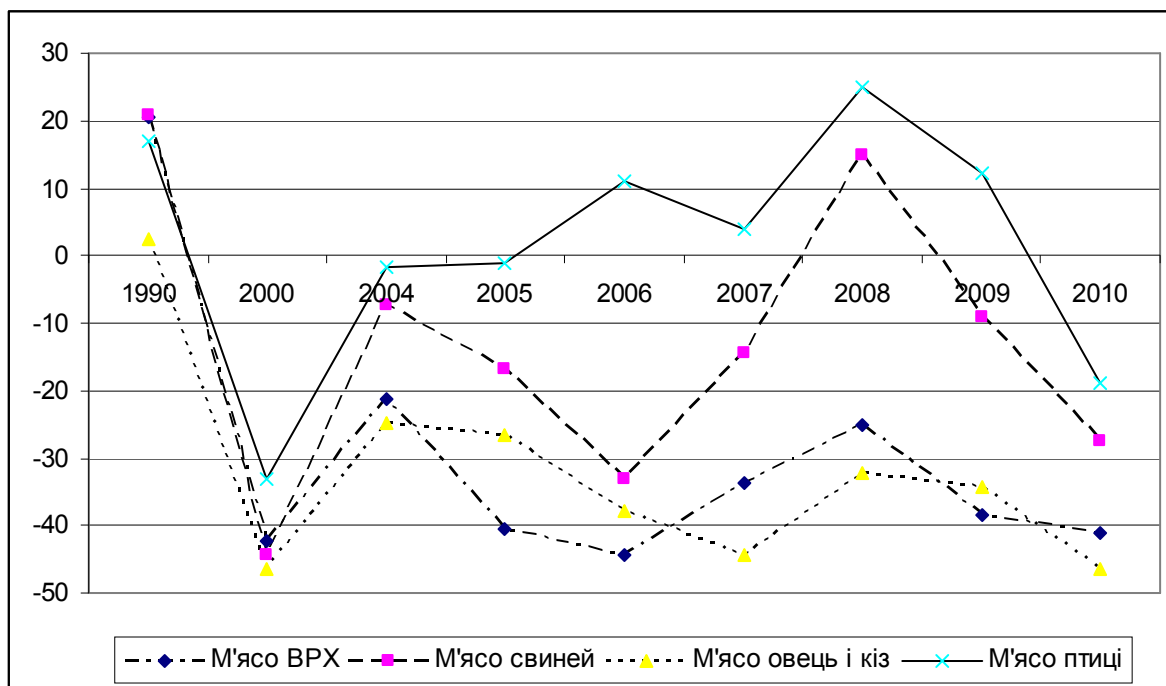


Рис. 3. Динаміка рентабельності виробництва м'яса худоби і птиці [3]

Для забезпечення високого рівня конкурентоспроможності та лібералізації вітчизняного молочного сектору необхідно перш за все підвищувати технічну і економічну ефективність переробного сектора, збільшувати концентрацію виробництва й адаптувати сектор до вимог законодавства ЄС з гігієни і якості [4]

Результати проведеного аналізу дають змогу зробити висновок, що сучасний стан ринку агропродовольчої продукції не сприяє побудові гармонійних відносин між товаровиробником, споживачем та державою. Недостатньою є інвестиційно-інноваційна привабливість аграрного сектору та його інфраструктури. З метою подальшого забезпечення формування та функціонування аграрного ринку, створення належних умов збуту аграрної продукції, просування її на регіональні й національні ринки, встановлення реальних цін на цю продукцію необхідно посилити інтенсивність заходів щодо розвитку інфраструктури аграрного ринку. Ми погоджуємося з думкою Майстро С.В., що вирішення цієї проблеми можливе лише за умови застосування певного регулюючого впливу з боку держави, який спрямовувався б на інтенсифікацію розвитку інфраструктурних елементів ринку, поглиблення конкуренції у сфері обігу, що допоможе виробникам вільно варіювати каналами розподілу своєї продукції з метою досягнення найбільшої результативності своєї діяльності, а також створення умов, які стимулюватимуть інвесторів вкладати кошти у створення необхідних елементів інфраструктури аграрного ринку [5].

З огляду на формалізовані проблеми, формування інфраструктури ринку агропродовольчої продукції має відбутися через створення та

розширення маркетингової мережі збуту аграрної продукції від виробника до споживача. Поряд з цим особливу увагу слід приділити розвитку кооперативних структур з тим, щоб у перспективі обслуговуючі кооперативи функціонували на території кожної сільської ради, хоча б один кооперативний агроторговий дім був у кожному районі, області, засновниками якого стали б сільські кооперативи, фермери, сільськогосподарські підприємства, що значною мірою сприятиме розв'язанню економічних і соціальних проблем селян.

Основними шляхами уникнення визначених дисбалансів та суперечностей в функціонуванні суб'єктів сфер виробництва та обігу ринку аграрної продукції, на нашу думку, є:

1. Вирішення в аграрних підприємствах проблеми зберігання аграрної продукції власного виробництва з метою використання цінових коливань в якості джерела додаткового економічного ефекту.
2. Стимулювання процесів вертикальної агропромислової інтеграції суб'єктів ринку аграрної продукції.
3. Створення умов та стимулювання процесів прямого інвестування ресурсів суб'єктів сфери обігу аграрної продукції в сферу виробництва.
4. Підвищення рівня концентрації капіталу в сфері виробництва з метою позбавлення від комерційного диктату посередника.
5. Впорядкування системи державного регулювання аграрного ринку.

Висновки. Реалізація вказаних заходів забезпечить не тільки стабільне зростання ефективності всіх функціонально відокремлених груп

суб'єктів ринку аграрної продукції в умовах гармонізації їх комерційних інтересів, а й сформує дієздатний та раціональний механізм забезпечення продовольчої безпеки держави та створить

умови для успішної реалізації інноваційно-інвестиційної моделі розвитку аграрного сектору економіки за рахунок забезпечення розширеного відтворення капіталу його суб'єктів.

Література

1. Савощенко А.С. Інфраструктура товарного ринку: Навч. посіб. / А.С. Савощенко. - К.: КНЕУ, 2005. - 336 с.
2. Осташко Т.О. Ринкова трансформація аграрного сектора [монографія]. / Тамара Олексіївна Осташко. - К.: Фенікс, 2004. - 280 с.
3. Сільське господарство [Електронний ресурс]. // Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
4. Кобута І.В. Оцінка впливу вступу України до СОТ на окремі ринки аграрної продукції / І.В. Кобута, О.Л. Шевцов // Економіка АПК. – 2007. – № 1. – С. 127-135.
5. Майстро С.В. Формування та напрямки державного регулювання розвитку інфраструктури аграрного ринку // Державне будівництво. – 2007. – № 2. – 12 с.

Рецензент: д.е.н., професор Михайлова Л.І.

Дата надходження до редакції: 22.02.2012 р.